

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Sa/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8022200166
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Morozová Nemcová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8022200166.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove sudkyňou JUDr. Katarínou Morozovou Nemcovou v právnej veci žalobkyne D. T., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom Q. XXX, XXX XX Q., proti žalovanej Sociálnej poisťovni ústredie, ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej zo dňa 1. februára 2022 Číslo: XXXX-X/XXXX-BA, na základe podanej správnej žaloby v sociálnych veciach, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozhodnutie žalovanej zo dňa 1. februára 2022 Číslo: XXXX-X/XXXX-BA v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Vranov nad Topľou zo dňa 19. novembra 2021 Číslo: XXXX/XXXX-VT-DvN a vec v r a c i a žalovanej na ďalšie konanie.

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

I.
Závery správnych orgánov

1. Preskúmaným rozhodnutím Sociálna poisťovňa Ústredie, so sídlom v Bratislave ako odvolací orgán príslušný na rozhodovanie v súlade s § 179 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, podľa § 218 ods. 2 citovaného zákona dňa 01.02.2022 pod č.: XXXX-X/XXXX-BA rozhodla tak, že odvolanie žalobkyne D. T. proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Vranov nad Topľou zo dňa 19.11.2021 Číslo: XXXX/XXXX-VT-DvN vo veci nepriznanie nároku na dávku nezamestnanosti zamietla v celom rozsahu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

2. Žalovaná odôvodnila rozhodnutie, ktoré je predmetom preskúmania poukazom na ustanovenie § 218 ods. 1, 2 cit. zákona, ako aj s poukazom na obsah prvostupňového rozhodnutia, ktorým Sociálna poisťovňa, pobočka Vranov nad Topľou z 19.11.2021, podľa § 178 ods. 1 písm. a/ piateho bodu zákona, na základe ktorého podľa § 104 ods. 1 zákona a podľa článku 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004, o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia rozhodla, že pani D. T. nemá nárok na dávku nezamestnanosti. Zároveň poukázala žalovaná na odvolanie účastníčky konania v ktorom uviedla, že nesúhlasí s vyhlásením, že dlhodobý pobyt v zahraničí je prevažujúcou skutočnosťou pri posudzovaní centra záujmov a domnieva sa, že z dokladov predložených v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti je preukázané budovanie jeho zázemia na Slovensku. Žiadal o prehodnotenie napadnutého rozhodnutia, pričom poukázala na skutočnosti, ktoré ju viazali na Slovensku republiku.

3. Odvolací orgán ďalej v odôvodnení rozhodnutia citoval príslušné ustanovenia § 104 ods. 1, 6 zákona, ako aj článok 61 ods. 1, 2 Základného nariadenia, článok 1 písm. j/ Základného nariadenia, a článok 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. V odôvodnení rozhodnutia žalovaná ďalej poukázala na

to, že podľa Oznámenia Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou z 27.08.2021 bola navrhovateľka zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 20.09.2021, pričom žiadosť o dávku v nezamestnanosti si uplatnila na pobočke dňa 27.08.2021.

Žalovaná zdôvodnila, že v období posledných 4 rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. od 27. augusta 2017 do 26. augusta 2021 navrhovateľka nepreukázala žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by jej bolo možné zohľadniť na účely vzniku nárok na dávku v nezamestnanosti. Poukázala pritom opätovne na ustanovenie §104 ods. 1 zákona a argumentovala ďalej tým, že podľa spisového materiálu pracovala navrhovateľ v posudzovanom období na území iného členského štátu EÚ - Spojené kráľovstvo. V tejto súvislosti uviedla, že na preukázanie dvoch poistení nezamestnanosti dosiahnutých v rámci členského štátu EÚ je potrebné príslušnej pobočke Sociálnej poisťovne predložiť formulár osvedčujúci obdobia, počas ktorých bola dotknutá osoba poistená v nezamestnanosti na území členského štátu EÚ, potvrdený príslušnou zahraničnou inštitúciou. Vo formulári U1 z 08.10.2021 príslušná britská inštitúcia osvedčila údaje, a to obdobie poisteného zamestnania od 26.08.2017 do 15.08.2021. V bode 6.2 uvedeného Vykonávacieho nariadenia držiteľ nemá nárok na dávky v nezamestnanosti od úradu, ktorý vydal formulár, pretože na základe vnútroštátnych právnych predpisov neexistuje žiadny takýto nárok.

4. Nakoľko v prvostupňovom konaní o dávke v nezamestnanosti navrhovateľka preukázala v posudzovanom období dobu poistenia nezamestnanosti dosiahnutú na území iného členského štátu EÚ, bola Sociálna poisťovňa, pobočka Vranov nad Topľou povinná posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s článkom 61 zla nariadenia, pričom poukázala na to, že výnimkou z tohto pravidla predstavujú prípady uvedené z článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, t.j. prípady, kedy si dotknutá osoba počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, na území členského štátu EÚ zachovala bydlisko na území SR (v zmysle článku 1 písm. j/) Základného nariadenia a článku 11 vykonávacieho nariadenia.

Ďalej žalovaná argumentovala tým, že navrhovateľka bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Z uvedeného dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Spojeného kráľovstva do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s článkom 61 ods. 1 Základného nariadenia len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území SR počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu EÚ. Ďalej v odôvodnení rozhodnutia žalovaná poukázala na to, že v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb navrhovateľa na území SR na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií a údajov osvedčených navrhovateľkou. V žiadosti o dávku v nezamestnanosti, ako aj vo vyhlásení žiadateľky na účely posúdenia zachovania centra záujmov boli predložené informácie získané od navrhovateľky zo dňa 2. novembra 2021.

Centrum záujmov a bydlisko dotknutej osoby v zmysle článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia je možné určiť na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

- dĺžku a trvalosť, v prítomnosti na území dotknutých členských štátov navrhovateľka uviedla vo vyhlásení, že na území Spojeného kráľovstva sa zdržiavala od 3. júla 2016 do 15. augusta 2021, t. j. 5 rokov,
- situáciu navrhovateľky vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť vykonáva, trvalosť tejto dĺžky a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy, resp. vykonávanie akejkoľvek nezárobkovej činnosti,
- jej rodinného stavu a rodinných väzieb, jej bytovej situácie najmä toho, či je táto situácia stabilná,
- členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

V tejto súvislosti žalovaná uviedla, že podľa rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12.06.2009 je v súčasnosti prijateľné prenesenie zodpovednosti za platbu dávok z príslušného štátu na štát bydliska v prípade cezhraničných pracovníkov, a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia aj so svojimi krajinami pôvodu. Už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu bydlisko, mala rozšíriť oblasť uplatnenia článku 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte, a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. V súlade s týmto rozhodnutím boli celková dĺžka pobytu, stabilná pracovná situácia na území Spojeného kráľovstva, rodinná situácia navrhovateľky a jej bytová situácia vyhodnotenú silnejšie ako ostatné skutočnosti, ktoré navrhovateľka uviedol ako väzby na Slovensku. Odvolací orgán mal zo spisového

materiálu za preukázané, že počas výkonu zamestnania v Spojenom kráľovstve sa navrhovateľka v tomto čase dlhodobo zdržiavala, bývala, trávila pracovný čas aj mimo pracovný čas spolu platila zákonné odvody i dane na území Spojeného kráľovstva podľa britských právnych predpisov. Všetky tieto skutočnosti preukazujú vytvorenie centra záujmov navrhovateľky počas posledného zamestnania práve na území Spojeného kráľovstva.

5. Žalovaná ďalej poukázala na to, že v tejto súvislosti, že možnosť uplatniť si nárok na dávku nezamestnanosti v štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poisťné, prípadne zamestnanosti. Podľa žalovaného je cieľom nariadenia podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poisťenie v nezamestnanosti, a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania sa neskúma aké väzby má žiadateľ v tej krajine, ale doby poisťenia dosiahnuté podľa jeho legislatívy sa zohľadnia automaticky, čo však nezabezpečuje automatický vznik nároku na dávku v nezamestnanosti. Podľa žalovanej navrhovateľka mal zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Spojeného kráľovstva. V tejto súvislosti zdôraznila, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poisťenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu EÚ nemajú v zmysle ustanovení základného a vykonávacieho nariadenia právo výberu členského štátu EÚ, v ktorom si uplatnia nárok na dávku v nezamestnanosti. Fyzická osoba vykonávajúca zárobkovú činnosť v členskom štáte EÚ podlieha právnym predpisom tohto štátu, a teda je v tejto krajine aj sociálne poisťená podľa podmienok vnútroštátnej legislatívy. Koordinačné predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti, má dotknutá osoba v zmysle článku 64 Základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu v EÚ, t.j. aj na územie Slovenskej republiky. V prípade keď nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania a požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v zmysle koordinačných predpisov povinný skúmať, či je možné dobu poisťenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa článku 65 Základného nariadenia, t.j. v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Doby poisťenia v nezamestnanosti získanú na území iného členského štátu, teda nemôže sociálna poisťovňa zohľadniť automaticky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ale je povinná dôsledne vyhodnotiť všetky relevantné skutočnosti preukázané v konaní o dávku v nezamestnanosti.

6. Žalovaná ďalej argumentovala tým, že vo viacerých iných konaniach je odvolaciemu orgánu zrejme stanovisko britskej inštitúcie k posudzovaniu inštitútu bydliska - nakoľko nejde o spor inštitúcií v zmysle článku 11 Vykonávacieho nariadenia, je posúdenie bydliska podľa stanoviska írskej inštitúcie výlučnou právomocou tej inštitúcie, kde bol uplatnený nárok na dávku v nezamestnanosti. Žalovaná poukázala aj na odvolanie navrhovateľky, v ktorom namieta, že sa orientovala na britský pracovný trh, keďže si opakovane hľadala zamestnanie na Slovensku. V tejto súvislosti uviedla, že navrhovateľka sa na území Spojeného kráľovstva zdržiavala od februára 2015 do augusta 2021. Vo vyhlásení žiadateľky na účely posúdenia zachovania centra záujmov, predloženom dňa 2.11.2021, navrhovateľka uviedla, že jej prvý pracovný pomer v Spojenom kráľovstve trval od februára 2015 do 03.07.2016. Po ukončení tohto pracovného pomeru sa opätovne zamestnala v Spojenom kráľovstve, pričom jej nasledujúci pracovný pomer trval od 03.07.2016 do 15.08.2021, bol dohodnutý na dobu neurčitú a ukončený z podnetu navrhovateľky. V emailovej komunikácii zo dňa 17.11.2021 navrhovateľka uviedla, že počas pobytu v zahraničí si prácu na Slovensku hľadala cez internet, prostredníctvom telefonického kontaktu so známymi a osobne počas dovolenky na Slovensku. Na základe takto zisteného skutkového stavu a s porovnaním pracovnej histórie navrhovateľky na Slovensku je podľa odvolacieho orgánu zrejme, že pracovná situácia navrhovateľky v Spojenom kráľovstve bola stabilná a že sa navrhovateľka prioritne orientovala na britský pracovný trh, kde opakovane vykonávala zárobkovú činnosť počas obdobia viac ako 6 rokov. Žalovaná poukázala v závere rozhodnutia na odvolacie dôvody, pričom opätovne poukázala na to, že bydlisko navrhovateľa bolo posúdené v súlade s článkom 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, pričom dĺžka prítomnosti na území členského štátu EÚ, podľa článku 11 ods. 1 písm. a/ Vykonávacieho nariadenia a situácia dotknutej osoby v zmysle článku 101 ods. 1 písm. b/

Vykonávacieho nariadenia jednoznačne preukazujú, že navrhovateľka si centrum záujmov na Slovensku počas výkonu činnosti zamestnanca v Spojenom kráľovstve nezachovala. V závere svojho rozhodnutia žalovaná poukázala na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré vymenovala pričom zdôraznila, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym názorom sociálnej poisťovne ohľadom bydliska.

II.

Žalobné dôvody

7. Predmetné rozhodnutie napadla žalobkyňa podanou správnu žalobou a dožadovala sa preskúmania uvedeného rozhodnutia a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného z 01.02.2022 č. XXXX-X/XXXX-BA v spojení s prvostupňovým rozhodnutím z 19.11.2021 Číslo: XXXX/XXXX-VT-DvN a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Hlavným dôvodom podanej žaloby bolo poukázanie na skutkový stav, pričom žalobkyňa popísala celé konanie od podania žiadosti, až po samotné rozhodnutie žalovanej V žalobe argumentovala hlavne tým, že nesúhlasí s rozhodnutím z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Na základe týchto základných žalobných dôvodov žiadala žalobou napadnuté rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Nárok na náhradu trov si neuplatnila.

8. Žalobkyňa v žalobe poukázala na obsah prvostupňového rozhodnutia, ako aj na dôvody odvolania, citovala príslušné ustanovenia zákona o sociálnom poistení, konkrétne § 104 ods. 1, 6, § 196 ods. 1, § 209 ods. 1, 2, ako aj článok 61 ods. 1, 2, článok 65 ods. 2, článok 65 ods. 5 písm. a/, článok 1 písm. j/ Základného nariadenia, ako aj článok 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia (Nariadenia EP) Európskeho parlamentu a Rady (EŠ) č. 987/2009 zo 16.09.2009. Ďalej argumentoval tým, že prvostupňový správny orgán nesprávne právne posúdil vec, pričom toto nesprávne posúdenie spočívalo v použití nesprávneho právneho predpisu, v jeho nesprávnej aplikácii alebo nesprávnej interpretácii. V zmysle odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že ako účastníčka konania nemá nárok na dávku v nezamestnanosti z dôvodu, že jej bydlisko nie je na území Slovenskej republiky, ale na území Spojeného kráľovstva, nemožno takto v prípade doby poistenia v nezamestnanosti v Spojenom kráľovstve zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku. Žalobkyňa poukázala na jednotlivé skutočnosti, ktoré boli predmetom prvostupňového rozhodnutia, argumentovala poukazom na článok 61 ods. 1 Základného nariadenia, ako aj článok 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, pričom nezamestnaná osoba poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanca. Žalovaná podľa žalobkyne nesprávne vyhodnotila, že bydlisko žalobkyne nie je na území SR, pričom zdôvodnenie tohto svojho záveru oprela o ustanovenia článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, pričom pre žalovanú je toto nariadenie záväzné, a pri jeho aplikácii je povinná postupovať v súlade s jeho ustanoveniami. Žalovaná aj napriek článku 11 Vykonávacieho nariadenia toto aplikovala a interpretovala v rozpore s jeho úplným znením bez ods. 2 v záujme odôvodnenia negatívneho rozhodnutia pre ňu ako žiadateľku. Podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, ak je rozdiel v stanoviskách v inštitúciách dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií, súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať v článku 11 ods. 1 bližšie špecifikované kritériá. Žalobkyňa poukázala na nesprávne právne posúdenie a na nesprávnu aplikáciu uvedeného článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia a nepoužitie ods. 2 článku 11.

9. Žalovaná tak podľa žalobkyne nesprávne právne posúdila vec tým, že nesprávne použila a aplikovala interpretované ustanovenie základného nariadenia Európskej únie. V konaní tak došlo k podstatnému porušeniu ustanovení zákona o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej. Podľa žalobkyne žalovaná s príslušnými inštitúciami Spojeného kráľovstva nekonala, hoci z formuláru U1 bolo zrejme jej rozdielne stanovisko. Táto informácia nevyplývala ani z obsahu spisového materiálu, ani z napadnutého rozhodnutia žalovanej a ani z prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu. Žalovaná nebola oprávnená podľa žalobkyne sama určovať centrum záujmov žalobkyne, a v záujme tohto určenia bola povinná komunikovať s príslušnou inštitúciou v Spojenom kráľovstve. Žalovaná ako správny orgán v

tejto otázke nekomunikovala s britskými inštitúciami, čím z jej strany došlo k porušeniu základného nariadenia ako aj vykonávacieho nariadenia. V konaní žalovanej tak došlo k podstatnému porušeniu ustanovení zákona o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia a opatrenia vo veci samej. Podľa žalobkyne v prípade absencie dohody pri využití kritérií podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia prichádza do úvahy aplikácia článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia v zmysle ktorého, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v ods. 1 nevedie k dohode na určenie skutočného miesta bydliska osoby, za rozhodujúci sa považuje úmysel tejto osoby, tak ako to vyplýva z uvedených skutočností a okolností najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. Podľa žalobkyne žalovaná je oprávnená sama určiť bydlisko osoby iba v prípade, ak nedôjde k dohode s príslušnou inštitúciou iného dotknutého štátu, a to iba za využitia kritérií úmyslu „osoby“, najmä jeho dôvodu, ktorý ju viedol k presťahovaniu.

10. Čo sa týka žalobného dôvodu nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, žalobkyňa poukázala na to, že žalovaná iba formálne vyhodnotila skutkové okolnosti, ktoré mala k dispozícii z formuláru U1 bez toho, aby skúmala skutočné dôvody odchodu žalobkyne zo Spojeného kráľovstva, dôvody práce v zahraničí, charakter pobytu v zahraničí, a tieto okolnosti ani nevyhodnotila v dôvodoch rozhodnutia. Všetky listinné dôkazy, ktoré predložila žalobkyňa, žalovaná vyhodnotila v rozhodnutí, kedy ich označila iba za ostatné skutočnosti, ktoré nie sú hodnotené silnejšie ako celková dĺžka pobytu, stabilná pracovná situácia na území Spojeného kráľovstva, rodinná situácia žalobkyne a jej bytová situácia. Podrobnejšie sa týmito okolnosťami na strane žalobkyne žalovaná ako odvolací orgán nezaoberala. Skutočnosti, ktoré považovala za silnejšie, popísal len niekoľkými slovami bez snahy aspoň ich zdôvodniť v kontexte ostatných zistených skutočností. Podľa žalobkyne žalovaná predovšetkým nebola oprávnená sama posudzovať kritériá článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Žalobkyňa nemá a v zásade ani nemala žiadne bližšie väzby so Spojeným kráľovstvom, kde odišiel kvôli práci a kvôli práci tam aj zotrvala. Od začiatku jej pobytu na území Spojeného kráľovstva boli všetky jej aktivity nasmerované na územie Slovenskej republiky.

11. Žalobkyňa síce pracovala na území Spojeného kráľovstva, no na Slovensko sa pravidelne vracala v rámci možnosti minimálne 4x ročne na dobu 2 týždňov (počas pandémie v rámci možnosti z dôvodu zavedených obmedzení). Žije tu s matkou a sestrou. Na Slovensku trávila všetky dovolenky, sviatky, rodinné udalosti, tu si zabezpečovala zdravotnú starostlivosť, tu platila miestne komunálne poplatky a nežiadala oslobodenie od nich. Tu platila cirkevnú daň miestnemu cirkevnému evanjelickému zboru, tu mala zriadený účet v banke a tu aj bola členkou dobrovoľného hasičského zboru, ktorého akcii sa zúčastňovala počas pobytu na Slovensku. Vzhľadom na vzdialenosť Spojeného kráľovstva od Slovenska nemožno od žalobkyne rozumne a dôvodne vyžadovať, aby dochádzala domov napr. v týždenných intervaloch tak, ako je to zvykom napr. u slovenských občanov pracujúcich v Českej republike alebo susedných štátoch. Rovnako nemožno od žalobkyne požadovať resp. dávať jej na ľarchu, že dane a odvody zo mzdy platila v Spojenom kráľovstve, nakoľko žalobkyňa bola zamestnaná na základe pracovnej zmluvy, a preto túto skutočnosť nemala možnosť nijako ovplyvniť, nebola živnostníčkou, ktorá by si mohla zaregistrovať sídlo alebo miesto podnikania pre daňové účely v členskom štáte podľa vlastnej úvahy. Taktiež žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením žalovanej, že využívanie zdravotnej starostlivosti na Slovensku je bežné resp. typické pre osoby pracujúce v zahraničí z dôvodu lepšej finančnej dostupnosti ako aj jazykovej bariéry, nakoľko žalobkyňa nie je z napadnutého rozhodnutia zrejme, z akých dôkazov žalovaná pri tomto závere vychádzala, resp. či k tomuto zisteniu existuje hodnoverná štatistika alebo iné verejné zisťovanie, keďže žalobkyňa by ako zdravotne poistená pracujúca osoba nemala problém v prístupe k zdravotnej starostlivosti v Spojenom kráľovstve (ak by o to mala záujem) a vzhľadom na vysoký počet cudzincov z iných krajín v Spojenom kráľovstve nie je pre ich zdravotný systém nijak obzvlášť problematické či zaťažujúce poskytovať zdravotnú starostlivosť aj občanom iných krajín. Keďže žalobkyňa mala a stále má zachované centrum záujmov a stabilné zázemie na Slovensku, nikdy z tohto dôvodu neuvažovala o zmene poskytovateľov zdravotnej starostlivosti, keďže ani nikdy nezamýšľala trvalo či dlhodobo sa usadiť v Spojenom kráľovstve a z tohto dôvodu zbytočne meniť lekárov. Navyše, na Slovensko sa pravidelne vracala, čo už uvádzala vyššie.

12. Žalobkyňa do Spojeného kráľovstva vycestovala iba z dôvodu lepšej pracovnej príležitosti, nie trvalej životnej zmeny. Nikdy nemala v úmysle odísť zo Slovenska dlhodobo a usadiť sa v inom členskom štáte. Žalobkyňa sa rozhodla pracovný pomer v Spojenom kráľovstve ukončiť a pokúsiť sa nájsť si prácu tu. V Spojenom kráľovstve bývala vo viacerých podnájdoch s viacerými spolubývajúcimi, čo rozhodne

nesvedčí o vytváraní si náležitého komfortu a súkromia s úmyslom usadenia sa v danej krajine, ale svedčí skôr o úmysle ušetriť počas tohto zamestnania čo najviac finančných prostriedkov. Finančné prostriedky, ktoré žalobkyňa zarobila v Spojenom kráľovstve, použila na úhradu svojich nevyhnutných životných potrieb, potrieb jej rodiny (matky) a vytvorila si aj úspory pre budúcu kúpu vlastnej nehnuteľnosti na území Slovenska.

Žalobkyňa má na základe vyššie uvedených skutočností za to, že dĺžka a charakter jej pobytu v Spojenom kráľovstve, frekvencia a dĺžka jej návratov na Slovensko s ohľadom na vzdialenosť zo Spojeného kráľovstva, rodinné väzby a stabilita jej rodinného prostredia na Slovensku, spravovanie svojich záväzkov a občianskych vecí ako aj zdravotnej starostlivosti z územia Slovenska, boli silnejšie vo vzťahu k Slovensku, ako v podstate iba 2 skutočnosti, ktoré žalovaný považoval za rozhodujúce vo vzťahu k Spojenému kráľovstvu, a to plnenie daňovej a odvodovej povinnosti v Spojenom kráľovstve a dĺžka trvania pracovného pomeru na jeho území, Skúmanie okolností uvedených v čl. 11 vykonávacieho nariadenia pri posudzovaní centra záujmov dotknutej osoby nemožno zúžiť len na posudzovania dĺžky a stability zamestnania. Zobrať do úvahy je potrebné i ďalšie, nielen tam aj ako príklad uvedené okolnosti v ich vzájomnej súvislosti. Skutočnosti uvádzané žalobkyňou v ich vzájomnej súvislosti preukázali centrum záujmov žalobkyne počas celého jej doterajšieho života na území Slovenska, ktoré zostalo zachované aj počas trvania jej pracovného pomeru na území Spojeného kráľovstva. Vzhľadom na uvedené bolo možné dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Spojeného kráľovstva zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 Základného nariadenia. Žalovaná ani prvostupňový správny orgán tak nespravili, čím pochybili a vec nesprávne právne posúdili.

13. Žalobkyňa považuje zároveň za dôležité vyjadriť sa k námietke žalovanej, a to že ona samotná ukončila pracovný pomer a svojou vinou si teda privodila napadnuté rozhodnutie, keďže z dôvodu ukončenia pracovného pomeru nemala na území Spojeného kráľovstva nárok na dávku v nezamestnanosti. Zároveň žalovaná vyčíta žalobkyňi, že si nárok na dávku v Spojenom kráľovstve neuplatnila, hoci samotná žalovaná v napadnutom rozhodnutí uvádza, že takýto nárok na území Spojeného kráľovstva v danej veci ani neexistuje a vyplýva to aj z formulára príslušného orgánu Spojeného kráľovstva, Tieto tvrdenia žalovanej sú nelogické až absurdné.

Žalobkyňa ukončila pracovný pomer z jednoduchého dôvodu, a to že sa nikdy neplánovala natrvalo usadiť v Spojenom kráľovstve, od začiatku vedela, že to bude iba dočasne, a vždy sa bude snažiť nájsť si vhodnú prácu na Slovensku. Na Slovensku má celú rodinu, v Spojenom kráľovstve nikoho, vždy sa tam cítila osamelo. Nemala tam nikdy ani vlastné bývanie. Práve táto skutočnosť potvrdzuje tvrdenie žalobkyne, a to že centrom jej záujmov a bydliskom vždy zostalo Slovensko. Akceptovaním argumentácie či námietky žalovanej by došlo k stavu, kedy by slovenský občan nikdy nemohol resp. nemal ukončiť pracovný pomer na území Spojeného kráľovstva, pretože by sa tým pripravil o nárok na dávku v nezamestnanosti. Nedokonalosť právnej úpravy nárokov dávok v nezamestnanosti v Spojenom kráľovstve nemôže byť dávaná na ťarchu zamestnancom iných krajín, ktorí sa vzhľadom na svoju osobitnú životnú situáciu rozhodnú ukončiť pracovný pomer a ktorí boli po celú dobu ich pracovného pomeru navyše zaťažovaní odvodovými a daňovými povinnosťami. Ani účelom príslušných úniijných právnych noriem aplikovaných na predmetnú vec nebolo navodiť situáciu, kedy nie je dotknutým osobám poskytnutá dávka ani jedným členským štátom, ale ich účelom bolo určenie krajiny, ktorá túto dávku poskytne za splnenia ďalších podmienok. Z tohto dôvodu preto žalobkyňa nemôže súhlasiť s námietkou žalovanej, a to že si neuplatnila nárok na dávku v Spojenom kráľovstve, keďže aj samotná žalovaná poukazuje na to, že takýto nárok v jej prípade v Spojenom kráľovstve neexistuje. Uvedené je v rozpore s princípom dobrej verejnej správy (tzv. good government). Voči žalobkyňi je takáto požiadavka zo strany správneho orgánu zbytočne byrokratická a nedôvodne zaťažujúca. Žalobkyňa si je vedomá toho, že koordinačné predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať dávku v nezamestnanosti spravidla, avšak nie výhradne, v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie a že v prípade, že nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania, a požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát v zmysle koordinačných predpisov povinný skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa čl. 65 Základného nariadenia, t. j. v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Žalobkyňa avšak tieto väzby preukázala a žalovaná preto pochybila, keď napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu vyhodnotila ako vecne správne a zákonné. Navyše žalovaná samotná skonštatovala, že nárok na dávku v prípade žalobkyne na území Spojeného

kráľovstva neexistuje, a preto ani on nej nebolo možné logicky požadovať jej uplatnenie v Spojenom kráľovstve.

14. Žalovaná nevyhodnotila správne odvolacie dôvody a argumenty, na ktoré poukázala žalobkyňa. Pokiaľ žalobkyňa poukázala na to a aj to preukázala, že počas výkonu zamestnania v Spojenom kráľovstve sa nepretržite vracala do miesta bydliska na Slovensku s ohľadom na vzdialenosť týchto krajín, kde mala na Slovensku trvalý pobyt aj bydlisko, kde zároveň bývala jej matka a sestra (v Spojenom kráľovstve žiadne blízke osoby nemala), kde prispievala na chod domácnosti, zabezpečovala si zdravotnú starostlivosť, platila miestne komunálne poplatky, cirkevnú daň a mala bankový účet a tieto väzby udržiavala pravidelnými návštevami, potom tieto väzby a centrum záujmov zostali zachované na území Slovenska, pričom na území Spojeného kráľovstva viedla výlučne pracovný život. Pokiaľ žalovaná resp. prvostupňový správny orgán argumentuje tým, že žalobkyňa nemá vo vlastníctve nehnuteľnosť, resp. že je slobodná a bezdetná, v tomto prípade je potrebné poukázať na ustálenú rozhodovaciu prax správnych súdov.

Z vykonaného dokazovania správnych orgánov sa preto nemožno podľa názoru žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností stotožniť so záverom žalovanej a dospieť k takému záveru, že zo zreteľom na všetky dostupné informácie nemožno považovať za centrum záujmov a bydlisko žalobkyne počas jej posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie t. j. v Spojenom kráľovstve za zachované na území Slovenska. Práve s poukazom na aplikáciu čl. 11 Vykonávacieho nariadenia v spojení s čl. 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia je súčasťou skúmania miesta „bydliska“ nie len preukázanie skutočností svedčiacich o nezachovaní bydliska na území Slovenska, ale v prvom rade skúmanie reálnych podmienok existencie bývania v mieste pobytu výkonu dočasného zamestnania, ktoré úzko nadväzuje na samotné posúdenie dočasného prechodného pobytu žalobkyne, ktorým bolo Spojené kráľovstvo. Prechodné ubytovanie vo forme jej podnájmu spolu s viacerými spolubývajúcimi počas výkonu pracovných povinností si zabezpečovala žalobkyňa sama, za toto platila nájomné, nájom zmenila trikrát, a v tejto súvislosti bolo preto potrebné vyhodnotiť správnymi orgánmi úmysel žalobkyne tak, ako to vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k samotnému ukončeniu tak pracovného pomeru v Spojenom kráľovstve, ako aj ukončeniu nájmu v uvedenom prechodnom bývaní.

III.

Vyjadrenie žalovaného

15. K podanej správnej žalobe sa písomným stanoviskom zo dňa 11.05.2022 vyjadrila žalovaná, ako príslušný odvolací orgán, pričom zotrvala na skutkových a právnych okolnostiach a navrhla žalobu podľa § 190 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietnuť.

IV.

Záver správneho súdu

16. Z administratívneho spisu predloženého žalovanou ako odvolacím orgánom mal súd v konaní preukázané, že Sociálna poisťovňa, pobočka Vranov nad Topľou dňa 19.11.2021 Číslo: XXXX/XXXX-VT-DvN podľa § 178 ods. 1 písm. a/ 5. bodu zákona vydala predmetné rozhodnutie, na základe ktorého podľa § 104 ods. 1 zákona a podľa článku 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a konštatovala, že žalobkyňa nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Svoje rozhodnutie odôvodnil prvostupňový správny orgán poukazom na príslušné ustanovenie zákona o sociálnom poistení, ako aj článkov základného a vykonávacieho nariadenia a to nariadenia EP a Rady č. 883/2004 a nariadenia EP a Rady č. 987/2009.

17. Správny orgán poukázal na dôkazy, ktoré boli predmetom posúdenia nároku na dávku nezamestnanosti a argumentoval tým, že v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. v období od 16.08.2017 do 15.08.2021 žalobkyňa preukázala v tomto období dobu poistenia v nezamestnanosti v inom členskom štáte Európskej únie, t.j. v Spojenom kráľovstve. Zároveň prvostupňový správny orgán poukázal na to, že v zmysle koordinačných nariadení pojem bydlisko je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimopracovnom období. Celková dĺžka pobytu v Spojenom kráľovstve 5 rokov zamestnania na území tohto členského štátu a samotné dôvody, na

ktoré poukázala žalobkyňa vo svojej žiadosti, návštev na území Slovenskej republiky, ako aj väzby, ktoré na Slovensku nasvedčovali v danom období bližší vzťah k Spojenému kráľovstvu, ako k Slovenskej republike. Existencia stabilného trvalého zamestnania na území iného členského štátu boli primárnym kritériom pri určení bydliska a centra záujmov. Z uvedených skutočností vyplynulo, že na účely preukázania údajov za štát bydliska žalobkyne na účely aplikácie článku 61, 62 základného nariadenia je potrebné považovať štát výkonu činnosti žalobkyne, t.j. Spojené kráľovstvo. Vzhľadom na to, že bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku nezamestnanosti pracovala a poberala sociálne dávky na základe príslušných odvodov na území štátu Európskej únie, a to Spojeného kráľovstva dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a na základe článku 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia sa na ňu nevzťahuje a nie je možné použiť uvedené pravidlo citovaného článku. Z obsahu administratívneho spisu vyplynuli skutočnosti, na ktoré žalobkyňa poukázala jednak v podanej žalobe, ale aj v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu, ako aj vo svojej žiadosti o priznanie dávky v nezamestnanosti, ktorú podala na území Slovenskej republiky dňa 27.08.2021.

18. Správny súd argumentoval tým, že z obsahu podanej správnej žaloby vyplynulo, že žalobkyňa sa domáha preskúmania zákonnosti a postupu žalovanej ako odvolacieho orgánu, ktorý rozhodol tak, že odvolanie žalobkyne zamietol a prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Vranov nad Topľou zo dňa 19.11.2021 potvrdil, pričom poukázal na príslušné ustanovenia tak zákona o sociálnom poistení, ako aj články základného a vykonávacieho nariadenia. Dospel k záveru, že žalobkyňa nespĺnila podmienku preukázania zachovania si centra záujmov na Slovensku.

Krajský súd ako správny súd preskúmal rozhodnutie žalovanej, ako aj prvostupňového správneho orgánu, ktorý vydal na základe žiadosti žalobkyne zo dňa 27.08.2021 rozhodnutie 19.11.2021, kedy podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a článku 61 Nariadenia ER č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia nárok na dávku v nezamestnanosti žalobkyne nepriznal.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovanej, ktorým bolo rozhodnuté s konečnou platnosťou o nepriznaní dávky nezamestnanosti žalobkyne podľa príslušných ustanovení zákona o sociálnom poistení, ako aj podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 a jeho vykonávacieho nariadenia č. 987/2009. Ako vyplýva zo zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v 6. Hlave citovaného zákona sú upravené podmienky nároku na dávku v nezamestnanosti.

19. Podľa § 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia, poistenc má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných troch rokoch pred zaradením do evidencie nezamestnaných občanov hľadajúcich zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej 2 roky, ak tento zákon neustanovuje inak.

20. Ako vyplýva z ustanovenia § 104 ods. 7 citovaného zákona, rok poistenia v nezamestnanosti je 365 dní poistenia v nezamestnanosti.

21. Podľa článku 61 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia z 29. apríla 2004, (ďalej len „základné nariadenie“), príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

22. Podľa článku 61 ods. 2 Základného nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

23. Podľa článku 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

24. Podľa článku 1 písm. j) Základného nariadenia „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

25. V zmysle článku 11 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonania Nariadenia ES č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia vykonávacieho nariadenia, určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov;

v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

26. Podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1) nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

27. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania tak prvostupňovým správnym orgánom Sociálnou poisťovňou pobočka Vranov nad Topľou, ako aj z dôvodov preskúmaného rozhodnutia žalovanej, v prvom rade bolo potrebné posúdiť otázku bydliska žalobkyne. Vyriešenie tejto otázky bolo podstatné pre ďalšiu aplikáciu článku 65 Základného nariadenia.

28. Podľa názoru správneho súdu vyriešení tejto otázky správne orgány nevenovali dostatočnú pozornosť a žalovaná ako odvolací orgán aj napriek skutočnostiam, ktorými žalobkyňa argumentovala v odvolaní a v písomných dôkazov, ktoré predložil v rámci odvolacieho konania nerozhodla na základe týchto skutočností, ale riadila sa iba vyhodnotením formuláru U1 a striktných nariadení príslušných ustanovení zákona o sociálnom poistení, ako aj Základného nariadenia, konkrétne článku 61 ods. 1. Správny súd pri tomto poukazuje na základnú žalobnú námietku žalobkyne, ktorá uviedla, že pri vyhodnocovaní všetkých dôkazných prostriedkov, ktoré žalobkyňa predložila, ako aj samotnej žiadosti o priznanie dávky nezamestnanosti, prvostupňový správny orgán nesprávne vyhodnotil obsah ustanovenia článku 61 ods. 1, pričom sa vôbec nevenoval vyhodnoteniu obsahu článku 61 ods. 2 s použitím článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia. Uvedené články síce citovala žalovaná vo svojom rozhodnutí, avšak obsahom týchto článkov jednotlivých nariadení sa pri svojom postupe pri rozhodovaní o dávke nezamestnanosti, ktorú podal žalobca dňa 27.08.2021 neriadila. Tieto skutočnosti, na ktoré žalobkyňa poukazovala v žiadosti, ako aj v odvolaní, podľa názoru súdu správne orgány nevyhodnotili dostatočne vážne a dôsledne s poukazom práve na článok 1 písm. j/ základného nariadenia, ako aj s poukazom na článok 65 ods. 5 písm. a/ základného nariadenia. V tomto ohľade správny súd opätovne zdôraznil, že preverenie samotnej frekvencie návštev a pobytu žalobkyne na Slovensku boli zo strany správneho orgánu vyhodnotené iba na základe písomného formulára U1. Správne orgány nevyhodnotili účelnosť týchto návštev a ich hospodárnosť, teda ekonomické odôvodnenie, ako aj všetky skutočnosti, na ktoré žalobkyňa poukázala ako dôvody na priznanie dávky.

29. Pokiaľ žalovaná argumentovala vo svojom rozhodnutí, že samotná povaha a osobitné vlastnosti každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miestam, kde sa táto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy mala preukázané na základe vyhodnotenia výsledkov z informačného systému sociálnej poisťovne z ktorého vyplýva, že celá pracovná história žalobkyne bola spojená so Spojeným kráľovstvom a z vyhlásenia žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov z 28.10.2021 vyplynulo, že v Spojenom kráľovstve bola zamestnaná u

jedného zamestnávateľa, pričom jej pracovný pomer trval od 03.07.2017 do 15.08.2021, kde pracovala ako administratívny pracovník v sklade a bol dohodnutý na dobu neurčitú a ukončený bol z podnetu žalobkyne. Z uvedeného bezpochyby vyplýva, že možno navrhovateľkynu pracovnú situáciu v Spojenom kráľovstve jednoznačne hodnotiť ako stabilnú. V uvedenom závere mala žalovaná, ako aj prvostupňový správny orgán tieto poznatky na základe formulára, ako aj z výsledkov informačného systému sociálnej poisťovne 20.11.2021. Žalovaná sa v žiadnom prípade dôslednejšie nezaoberala dôvodom, prečo žalobkyňa do Spojeného kráľovstva odišla v roku 2015, za akým účelom teda vlastne v Spojenom kráľovstve pôsobila.

Ďalej čo sa týka hodnotenia rodinného vzťahu a rodinných väzieb žalobkyňa sa na území Spojeného kráľovstva zdržiavala. Z týchto skutočností žalovaná dospela k záveru, že rodinná situácia žalobkyne svedčí o vytvorení jeho väzieb na území Spojeného kráľovstva. Aj v tomto prípade podľa názoru správneho súdu žalovaná ani prvostupňový správny orgán uvedené skutočnosti nevyhodnocovali na základe predložených listinných dôkazov, ale iba z vyhlásenia zo dňa 28.10.2021 a zo záveru, že žalobkyňa bola počas svojho pôsobenia v Spojenom kráľovstve od roku 2015 do roku 2021.

Čo sa týka bytovej situácie a stability zároveň so samotným rodinného stavu a rodinných väzieb hodnotila žalovaná, ako aj prvostupňový správny orgán aj jej bytovú situáciu, keďže na území Slovenska býva v spoločnej domácnosti s matkou a sestrou, bývala najskôr v Spojenom kráľovstve v podnájme. Aj túto bytovú situáciu v Spojenom kráľovstve považoval odvolací orgán za stabilnú, keďže žalobkyňa žila v spoločnom byte s matkou a sestrou, uhrádzala náklady na byt pomerne, bola členkou cirkevnej spoločnosti, hasičského zboru, ako aj iné poplatky spojené s jej trvalým pobytom na území SR, uhrádzali spoločne náklady a tvorili spoločnú domácnosť.

Čo sa týka vyhodnotenia členského štátu, ktorý považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely, žalobkyňa bola zamestnaná na území Spojeného kráľovstva, takže daňové povinnosti si plnila na tomto území, z čoho je podľa správnych orgánov zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t.j. Spojené kráľovstvo. Všetky uvedené skutočnosti tak, ako sú vyhodnotené v prvostupňovom rozhodnutí správneho orgánu a následne v rozhodnutí žalovanej, ktorá sa v plnom rozsahu stotožnila so závermi prvostupňového správneho orgánu, odvolanie žalobkyne voči prvostupňovému rozhodnutiu zamietla, a predmetné rozhodnutie potvrdila.

30. Podľa názoru správneho súdu na účely uplatňovania článku 11 Nariadenia ES č. 987/2009 vychádzala správna komisia pri svojom rozhodnutí okrem iného z toho, že odsek 1 článku 65 Nariadenia ES č. 883/2004 stanovuje osobitné pravidlá týkajúce sa poskytovania a platby dávok v nezamestnanosti nezamestnaným osobám, ktoré počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanie alebo samostatne zárobkovo činné osoby mali bydlisko v inom členskom štáte, ako je príslušný členský štát.

31. Podľa ods. 3, podľa definície uvedenej v čl. 1 písm. j) uvedeného nariadenia pojem „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva a pojem „pobyt“ je v písm. k) uvedeného článku vymedzený ako prechodné bydlisko. Podľa ods. 3 čl. 11 nariadenia (ES) č. 987/2009 sú stanovené kritéria na určenie bydliska v prípade, že medzi inštitúciami dvoch alebo viacerých členských štátov panuje rozdiel v názoroch na túto otázku. Podľa čl. 64 ods. 5 nariadenia (ES) č. 883/2004 sa zodpovednosť za platbu dávok prenáša z príslušného štátu na štát bydliska v prípade, že príslušná osoba sa dá k dispozícii službám zamestnanosti štátu bydliska. Podľa ods. 9 hoci takéto riešenie je v súčasnosti prijateľné v prípade cezhraničných pracovníkov a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia aj so svojimi krajinami pôvodu už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 nariadenia (ES) č. 883/2004 tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte, a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. S dôvodmi Správnej komisie uvedené v rozhodnutí U2 z 12. júna 2009 by sa mala dôkladne zaoberať aj žalovaná v ďalšom konaní.

32. Aj podľa súdu pojem bydlisko je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie združuje, kde je jej centrum záujmov, kde býva, pracuje, trávi čas v mimopracovnom čase. Dôležité pritom na posúdenie bydliska podľa žalovanej, ako uviedla v rozhodnutí nie sú skutočnosti, na ktoré poukazuje žalobkyňa v odvolaní, ale to, že nie je možné považovať bydlisko za zachované na území SR práve s poukazom na to, že žalobca nebol bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie poistený v nezamestnanosti v zmysle slovenských právnych predpisov, ako aj to, že žalobkyňa bola na území Spojeného kráľovstva dlhodobo a to 5 rokov. Uvedený záver podľa správneho súdu nie je správny práve s dôrazom na úmysel žalobkyne žiť v Spojenom kráľovstve.

33. Žalovaná nevyhodnotila v žiadnom prípade argumenty, ktorými dôvodil žalobkyňa v odvolaní, avšak ani tie, ktoré uviedla vo vyhlásení. Podľa žalovanej nebolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 Základného nariadenia doby poistenia v nezamestnanosti získané na území Veľkej Británie. Tieto závery žalovanej však nie sú v súlade s čl. 61 ods. 1 a 2, a už v žiadnom prípade s čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, na ktorých obsah súd poukázal vyššie, pričom predmetné články citovala aj žalovaná ako odvolací orgán v napadnutom rozhodnutí, avšak podľa nich nepostupovala.

Za tohto stavu správny súd dospel opätovne k záveru, že v predmetnej veci nebol dostatočne zistený skutkový stav a rozhodnutia správnych orgánov nemožno považovať za presvedčivé a preskúmateľné práve pre nedostatočné zdôvodnenie zamietnutia uplatneného nároku žalobkyne.

34. V predmetnej veci podľa názoru správneho súdu bola sporná otázka tak členského štátu, ktorý má o nároku rozhodovať, ako aj sporná otázka „bydliska“ a s tým súvisiacich väzieb žalobcu na územie Slovenskej republiky počas výkonu jeho zárobkových činností na území Írska, ako aj to, či správne aplikovali správne orgány článok 61 ods. 2 Základného nariadenia.

35. Ako vyplýva z ustanovenia článku 61 ods. 2 Základného nariadenia s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a/ sa uplatňovanie ods. 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- Doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania,
- doby zamestnania zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

36. Ako vyplýva ďalej z ustanovenia článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie vo vzájomnej dohode určí centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať: a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov b) situáciu dotknutej osoby vrátane: i. povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy ii. jej rodinného stavu a rodinných väzieb iii. vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti iv. v prípade študentov zdroja ich príjmov v. jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná vi. členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska na daňové účely

37. Ako vyplýva z článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

38. Na základe vyššie citovaných článkov základného a vykonávacieho nariadenia správny súd bezpochyby dospel k záveru, že správne orgány v predmetnej veci dostatočne nezistili skutkový stav veci a na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci vydali rozhodnutie predčasne, neodôvodnené, čím sa stalo nepreskúmateľným. V rozhodnutí správne orgány na základe svojich subjektívnych zistení vydali rozhodnutie s nesprávnym právnym záverom. K uvedenému názoru dospel správny súd preštudovaním administratívneho spisu, ako aj rozhodnutí správnych orgánov a podaného odvolania žalobkyne, ako aj žalobných dôvodov žalobkyne.

39. Podľa správneho súdu sa žalobca správne domáha zrušenia predmetného rozhodnutia, pretože aj správny súd dospel bezpochyby k záveru, že správne orgány sa nevenovali aplikácii ustanovenia článku 11 ods. 1 v spojení s článkom 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, a svoje rozhodnutie vydali na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. S poukazom na tú skutočnosť, že vôbec nekomunikovali správne orgány ohľadom bydliska žalobkyne a zistenia jej väzieb na územie Slovenska bez toho, aby oslovili príslušnú inštitúciu členského štátu, v ktorom žalobkyňa pracovala a žila od roku 2017 do roku 2021, za akým účelom, za akých dôvodov, a čo ho vlastne viedlo k samotnému presťahovaniu sa z územia Slovenska do iného členského štátu Európskej únie, pričom tieto dôvody,

ktoré popísala žalobkyňa v žiadosti, ako aj uviedla vo vyhlásení zo dňa 20.11.2021, správne orgány nedostatočne vyhodnotili.

40. Ako vyplýva z príslušných ustanovení Zákona o sociálnom poistení, konkrétne ustanovenia § 195 ods. 1 citovaného zákona, organizačná zložka sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie.

41. Podľa § 195 ods. 2 citovaného zákona, podkladom na rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe organizačnej zložke Sociálnej poisťovne z jej činnosti.

42. Podľa § 209 ods. 1 citovaného zákona, rozhodnutie organizačnej zložky Sociálnej poisťovne sa vydáva písomne, ak tento zákon neustanovuje inak. Rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

43. Podľa § 209 ods. 2 citovaného zákona, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní alebo o opravnom prostriedku. Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v celom rozsahu.

44. Podľa § 209 ods. 4 citovaného zákona, v odôvodnení rozhodnutia organizačná zložka Sociálnej poisťovne uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala.

45. Aj napriek konštatácii žalovanej, že správny orgán dostatočne zistil skutkový stav a tento popísal v rozhodnutí, je správny súd opačného názoru, pričom poukazuje na to, že na základe uvedených skutočností, ktoré vyplývajú z obsahu administratívneho spisu, ako aj z rozhodnutí správnych orgánov a podanej žaloby mal bezpochyby za preukázané, že správne orgány dostatočne nevyhodnotili zistený skutkový stav veci. V predmetnom konaní okrem samotného vyhlásenia pre účely posúdenia bydliska žalobkyne, na základe ktorých mali byť dostatočne preukázané väzby žalobkyne na území SR sa nezaoberali vyhodnotením všetkých písomných dôkazov a všetkých vyhlásení a argumentov žalobkyne, ktoré uvádzala v odvolaní, ako aj pri podaní nároku na dávku v nezamestnanosti. Dohoda medzi dotknutými inštitúciami (Spojeného kráľovstva a Slovenskej republiky) v čase rozhodovania žalovanej neexistovala, resp. k takejto dohode medzi dotknutými inštitúciami na určenie skutočného miesta bydliska žalobkyne nedošlo a vôbec nevyhodnotili správne orgány „úmysel“ žalobkyne a tiež dôvody a okolnosti, ktoré ju viedli k presťahovaniu a predovšetkým k zamestnaniu v Spojenom kráľovstve. Podľa názoru správneho súdu bez toho, aby existovala takáto dohoda, úmysel žalobkyne vyhodnocovali správne orgány v rozpore s citovaným článkom nariadenia.

46. Pokiaľ žalobkyňa vo svojej žiadosti poukazovala na to, že počas výkonu zamestnania a života v Spojenom kráľovstve sa nepretržite vracala za svojou rodinou na územie Slovenska, kde nepretrhla svoje väzby na rodinu, pričom tieto zostali zachované na území Slovenskej republiky. O tom žalobkyňa presviedčala správne orgány poukazom na listinné dôkazy, ktoré boli preukázaním toho, že žalobkyňa na území Slovenskej republiky si bývanie v byte svojej matky, zabezpečovala tak lekárske, ale aj zabezpečenie poisťného a poisťných udalostí, ako aj sporenia v prípade pre potreby návratu zo Spojeného kráľovstva svojej rodiny. Väzby na Slovenskú republiku udržiavala návštevami, ako aj realizáciou väzieb, ktoré mali byť zachované potom, čo sa vráti žalobkyňa na územie Slovenskej republiky, kde chcela následne žiť. Žalobkyňa listinnými dôkazmi preukázala, že bývanie a život v Spojenom kráľovstve bol len dočasný, nie trvalý.

47. Žalovaná ako odvolací orgán, ako aj prvostupňový správny orgán argumentovali tým, že žalobkyňa nemala žiadne väzby na územie Slovenskej republiky, pričom všetky väzby smerovali tak k dlhodobému zamestnaniu na dobu neurčitú a k pobytu v Spojenom kráľovstve. Uvedené skutočnosti však boli nevyhnutne potrebné s poukazom na výkon jej zamestnania, Trvalé bydlisko, ktoré nezmenila na území Slovenskej republiky bolo bezpochyby dôkazom toho, že žalobkyňa svoje väzby na Slovenskú republiku, ako aj bydlisko nepretrhla a uvedené skutočnosti, ako už súd vyššie popísal správne orgány mali vyhodnotiť s poukazom na to, čím žalobkyňa argumentovala v podanej žiadosti, respektíve vo vyhlásení zo dňa 28.10.2021, ako aj v podanom odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu. V tomto

smere správny súd poukázal na obsah článku 1 písm. j) Základného nariadenia, podľa ktorého bydlisko znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva. Týmto článkom 1 písm. j) Základného nariadenia bolo potrebné sa zaoberať správnymi orgánmi v širšom kontexte s poukazom teda na obsah článku 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia.

48. Pokiaľ sa správne orgány nevysporiadali s tým, že príslušná inštitúcia členského Štátu Európskej únie, Spojené kráľovstvo sa k predmetnej veci vôbec nevyjadrili, aplikovali tak ustanovenia článku 11 ods. 1, 2 v rozpore s tým, čo je obsahom uvedených článkov vykonávacieho nariadenia. Pokiaľ rozdiel v stanoviskách inštitúcií členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie nebolo bezpochyby určené či už po vzájomnej dohode alebo bez dohody, bolo potrebné sa týmito skutočnosťami zo strany správnych orgánov venovať. Pokiaľ žalobkyňa nepristúpila k tomu, že si uplatnil uvedený nárok na dávku nezamestnanosti v členskom štáte Európskej únie v Spojenom kráľovstve, mali ohľadom tejto skutočnosti vykonať správne orgány dokazovanie a zistiť, či príslušná britská inštitúcia Spojeného kráľovstva konala, respektíve prečo nekonala a nemali sa spoliehať iba na výsledok Formulára U1, respektíve na vyhlásenie žalobkyne zo dňa 28.10.2021.

49. Čo sa týka obsahu Formulára U1, ktorý je obsahom administratívneho spisu, k tomuto správny súd uviedol, že ich vypisovanie a odpovede na jednoduché a strohé otázky, na základe ktorých mal správny orgán dospieť k záveru, že neboli zachované bezprostredné väzby u žalobkyne na Slovenskú republiku sú prejavom nedostatočne zisteného skutkového stavu, pričom uvedený formulár považuje súd za nedostatočný, pretože z tohto dôvodu nemožno jednoznačne a bezpochyby dospieť k záveru, ku ktorému správny orgán dospel a to, že žalobkyňa nespĺnila základnú podmienku, ktorá bola v tomto konaní riešená, a to je určenie skutočného miesta bydliska žalobkyne. Vyriešenie predmetnej otázky zachovania bydliska malo podstatný vplyv v celom konaní, a ako už súd uviedol vyššie, samotnú aplikáciu článku 65 Základného nariadenia bolo potrebné posudzovať v súlade s článkom 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia.

50. Žalovaná ako odvolací orgán konštatovala tak, ako dospel k záveru prvostupňový správny orgán, že neboli splnené podmienky preukázania doby poistenia nezamestnanosti v posudzovanom období na území Slovenskej republiky, avšak v tejto súvislosti správny súd argumentuje tým, že tieto boli splnené samotným preukázaním posudzovaného obdobia na území iného členského štátu, a to konkrétne v čase od 2015 do 2021 na území Spojeného kráľovstva. Túto dobu, ktorú bola povinná Sociálna poisťovňa, pobočka Vranov nad Topľou posúdiť ako možnú dobu zohľadnenia na účely nároku na dávku nezamestnanosti v zmysle článku 61 Základného nariadenia na preukázanie doby nezamestnanosti posúdiť s dôrazom na rozhodujúci dôvod. Preukázanie doby nezamestnanosti však nebol rozhodujúcim dôvodom pre zamietnutie nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti, pričom rozhodujúcim dôvodom bolo nepreukázanie zachovania väzby bydliska a teda trvalého záujmu na území Slovenska, čo za preukázané zo strany správnych orgánov nebolo.

51. Ako ďalej vyplýva z postupu ako aj konania o žiadosti na dávku v nezamestnanosti, bolo sa potrebné zo strany správnych orgánov bezpochyby venovať výnimke z pravidla uvedeného v čl. 61 ods. 2 Základného nariadenia, kde sú prípady uvedené v čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, v zmysle ktorého má posudzovaná osoba zachované úzke väzby a bydlisko na území SR v zmysle čl. 1 písm. j) Základného nariadenia a čl. 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia, ktorou citáciou príslušný súd vyššie argumentoval.

Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že aj keď správne orgány uvedené v príslušných ustanoveniach v článkoch základného a vykonávacieho nariadenia citovali vo svojich rozhodnutiach, v skutočnosti sa týmito ustanoveniami neriadili a aplikovali ich v rozpore s uvedeným obsahom citovaných nariadení.

52. S dôrazom na preukázané skutočnosti v rámci vykonávaného dokazovania sa preto správny súd nestotožnil s tvrdeniami žalovanej, že žalobkyňa bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy, a preto z uvedeného záveru aj prvostupňový správny orgán na základe týchto skutočností nezohľadňoval ani dobu, ktorú získal žalobkyňa v súlade s čl. 61 ods. 1 Základného nariadenia na území Spojeného kráľovstva, pretože žalobkyňa podľa záverov správnych orgánov nepreukázala zachovanie pevných väzieb a bydliska na území SR počas výkonu posledného zamestnania na území iného členského štátu, a to Spojeného kráľovstva. Správne orgány svoj záver dostatočne nezdôvodnili práve

s poukazom na obsah článku 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia v spojení s článkom 1 ods. 1 písm. j/ Základného nariadenia.

V danom kontexte podľa názoru správneho súdu z obsahu formuláru U1, ako aj z vyhlásenia žalobkyne z 28.10.2021 vyvodili správne orgány tento svoj právny záver z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, pričom otázku zachovania bydliska posudzovali správne orgány len na základe uvedeného formularizovaného tlačiva a na základe vyhlásenia žalobkyne, pričom bolo rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ako aj rozhodnutie žalovanej vydané predčasne bez toho, aby venovali náležitú vážnosť otázke riešenia zachovania bydliska žalobkyne na území Slovenskej republiky.

53. Z vykonaného dokazovania správnych orgánov preto nemožno bez akýchkoľvek pochybností sa stotožniť sa záverom žalovanej, ktorá v celom rozsahu súhlasila so záverom prvostupňového správneho orgánu a dospieť k tomu, že s poukazom na všetky dostupné informácie nemožno považovať za centrum záujmov a bydlisko žalobcu počas jeho posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie t. j. v Spojenom kráľovstve za zachované na území Slovenskej republiky, na základe tých dôvodov a skutočností, ktoré boli uvádzané v rozhodnutí správnych orgánov. Preto s poukazom na aplikáciu článku 11 Vykonávacieho nariadenia, s dôrazom práve článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia je súčasťou skúmania miesta „bydliska“ nielen preukázanie skutočností svedčiacich o nezachovaní bydliska na území SR, ale v prvom rade skúmanie reálnych podmienok existencie bývania v mieste pobytu výkonu dočasného zamestnania, ktoré úzko nadväzuje na samotné posúdenie, podľa názoru správneho súdu, dočasného pobytu žalobkyne, na území Spojeného kráľovstva. Pobyt žalobkyne na území Spojeného kráľovstva bol bezprostredne spojený s výkonom pracovných povinností, v súlade s ktorými si zabezpečovala žalobkyňa budúce finančné krytie svojho pobytu na území Slovenskej republiky.

54. Správny súd zdôraznil, že aj napriek tomu, že komunikácia v oboch príslušných inštitúciách štátov Európskej únie, Spojeného kráľovstva a Slovenska v tomto prípade nebola preukázaná a nedošlo ani k samotnej dohode, teda podstatný a rozhodujúci bol v tomto prípade úmysel osoby žalobcu, ktorý správne orgány nedostatočne a nesprávne vyhodnotili.

55. Podľa názoru správneho súdu preto bolo potrebné v súvislosti s rozhodnutím, ktoré bolo vydané predčasne, nedostatočne odôvodnené, stalo sa tak nepreskúmateľným, pretože zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, a svoje zdôvodnenie právneho záveru bolo zo strany správnych orgánov nesprávne. Správny súd uvedené rozhodnutie žalovanej zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c), d), e) S.s.p. z dôvodu, že dospel k záveru, že predmetné rozhodnutie žalovanej bolo nepreskúmateľné pre nedostatočne zistený skutkový stav, nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, ako aj s poukazom na to, že správne orgány dospel k nesprávnemu právnomu záveru a rozhodnutím bola žalobkyňa ukrátená na svojich právach.

56. Správny súd dospel k tomuto záveru na základe preskúmania obsahu napadnutých rozhodnutí správnych orgánov, ako aj na základe obsahu administratívneho spisu, s poukazom na vyššie citovaného ustanovenia zákona o sociálnom poistení, ako j jednotlivých článkov základného a vykonávacieho nariadenia, ktoré boli podkladom pre rozhodnutia správnych orgánov.

57. Podľa správneho súdu odvolací orgán pri hodnotení predložených dôkazov zo strany žalobkyne a pri použití právnych predpisov sa obsahom týchto predložených listinných dôkazov neriadil a neriadil sa ani obsahom príslušných ustanovení citovaných článkov Základného a Vykonávacieho nariadenia, ako aj zákona o sociálnom poistení, v prvom rade s poukazom na ustanovenie § 209 ods. 1 a 4 Zákona o sociálnom poistení a svoje rozhodnutie vydal predčasne.

58. Správny súd poukázal v tejto súvislosti v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR na nedostatočne odôvodnené rozhodnutie žalovanej, ktoré porušuje ústavné právo žalobkyne na súdny prieskum rozhodnutia správneho orgánu s poukazom na čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.

59. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovanej postupovať tak, aby bol dôsledne zistený skutkový stav veci hlavne s dôrazom na posúdenie preukázania väzieb bydliska žalobkyne a to podľa podmienok na posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti v zmysle Základného a Vykonávacieho nariadenia EÚ. Po doplnení dokazovania bude povinnosťou žalovanej vo veci opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie náležite, presvedčivo s poukazom na zákonné ustanovenia, tak zákona o sociálnom poistení, ako aj

jednotlivých článkov základného a vykonávacieho nariadenia európskej únie, ktoré súd vyššie citoval rozhodnúť. Následne rozhodnutie zdôvodniť tak, aby poskytovalo skutkovú a právnu oporu jeho výroku práve s poukazom na odpovede na tie skutočnosti, na ktoré správny súd poukázal v odôvodnení svojho rozsudku. V tomto smere je potrebné, aby sa správne orgány predovšetkým zaoberali „úmyslom“ žalobkyne a hlavnými dôvodmi, ktoré žalobkyňu viedli k presťahovaniu a vykonávaniu zamestnania v Spojenom kráľovstve počas rokov 2016-2021. Podľa názoru správneho súdu bola práve nemožnosť zamestnania sa na Slovensku, pričom poukazuje správny súd na to z akej časti Slovenska pochádza žalobkyňa a s tým spojený nedostatok finančných prostriedkov u žalobkyne, čo spôsobilo dlhoročné odlúčenie od jej rodiny žijúcej na území Slovenska, čím došlo k pretrhnutia samotných týchto väzieb. Pri svojom rozhodnutí správny súd poukázal na judikatúru NS SR, konkrétne rozsudok sp. zn.: 9Sžsk/73/2020 z 02.07.2021, 9Sžsk/2/2020 zo dňa 30.09.202, 9Sžsk/111/2019 zo dňa 30.06.2020.

60. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 S.s.p. a žalobkyni, ktorá síce mala v konaní úspech, súd nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej, pretože trovy konania výslovne nežiadala priznať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu, ktorú je potrebné podať na Krajský súd v Prešove (§ 443 ods. 1 v spojení s § 444 ods. 1 Správneho súdneho poriadku).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len sťažnostné body), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 Správneho súdneho poriadku).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje vysokoškolské právnické vzdelanie II. Stupňa, ide o konanie o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1,2 Správneho súdneho poriadku).